

„Urzednicy, przeniesieni w stan spoczynku, podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej z powodu występkę służbowego, którego dopuścili się w czasie czynnej służby”.

Art. 6. Do art. 85 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:

„Te same kary dyscyplinarne mają zastosowanie do urzędników, przeniesionych w stan spoczynku, przy zachowaniu właściwości tej komisji dyscyplinarnej, której podlegali w czasie pełnienia służby czynnej”.

Art. 7. Do art. 92 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu, ustalonym art. 5 noweli z dn. 28 lipca 1922 r., dodaje się, jako ustęp ostatni, następujące postanowienie:
„Niższych funkcjonarjuszów Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej mianuje Szef tej Kancelarii”.

Art. 8. Przewidziany w art. 116 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej w brzmieniu noweli z dnia 28 lipca 1922 r. termin dwuletni dla ustalenia urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych od wejścia w życie ustawy przedłuża się o jeden rok.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy powierza Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów *W. Grabski*

287.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 marca 1924 r.

o rozszerzeniu granic miasta Rychwała w powiecie konińskim.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Dąbroszyn wyłącza się folwark Grabowa A, wieś Milewo, wieś Sokołów i działki Sokołowskie.

Jednocześnie wymienione miejscowości włącza się do miasta Rychwała.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1924 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

288.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 marca 1924 r.

o rozszerzeniu granic miasta Brześcia Kujawskiego w powiecie włocławskim.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Falborz wyłącza się: osadę młynarską „Topielec”, cukrownię „Brześć Kujawski”, osadę fabryczną „Bugaj”, kolonję „Nowo-Stary Brześć” wraz ze stacją kolejki „Brześć Kujawski”, z gminy wiejskiej Piaski wyłącza się: cegielnię i zakłady ceramiczne „Rumaki”, zaś z gminy wiejskiej Wieniec: kolonję „Karaskowo”.

Wymienione miejscowości włącza się do miasta Brześcia Kujawskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1924 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sołtan*

289.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 marca 1924 r.

o ryczałcie dla kierowników urzędów pocztowych VI klasy.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. W uwzględnieniu szczegółowych właściwości służby w zarządzie poczt i telegrafów ustanawia się jako specjalne dodatki ryczałty dla kierowników urzędów pocztowych VI klasy, począwszy od dnia 1 października 1923 r., miesięcznie w punktach jak następuje:

Ryczałt za dostarczenie lokalu urzędowego — 11 punktów.

Ryczałt na opał, światło i przybory kancelaryjne — 11 punktów.

Ryczałt na pośtańca — 35 punktów.

§ 2. Kwotę należnego ryczałtu otrzymuje się przez pomnożenie liczby punktów przez mnożną ustaloną na dany miesiąc na mocy art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. P. № 116 poz. 924).

Zwiększenie mnożnej wedle art. 5 zdanie przedostatnie wyżej wymienionej ustawy, stosuje się do obliczenia ryczałtów należnych od dnia 16 danego miesiąca.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia sprzeczne z niniejszem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

290.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dn. 28 marca 1924 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na zasadzie art. 9 ustawy z dn. 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25 poz. 154) oraz art. 1 i 2, ustawy z dn. 20 marca 1924 r., zmieniającej niektóre przepisy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 285), zarządza się co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich zagranicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiegokolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych i dewiz w granicach Rzeczypospolitej Polskiej jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego bądź na mocy specjalnych koncesji, wydanych na zasadzie ustawy z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175), bądź też na podstawie swoich statutów.

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest jedynie za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przedsiębiorstw i instytucji bankowych, względnie finansowych, którym Minister Skarbu udzielił specjalnego na dokonywanie tej czynności zezwolenia.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy pomiędzy innymi także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, zapisywanie walut zagranicznych na dobro tychże osób oraz wszelkie dysponowanie walutami zagranicznymi i dewizami na rzecz wymienionych osób.

Przedsiębiorstwa i instytucje te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Prawa banku dewizowego, nadane danej instytucji, przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu) jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom, teje instytucji, o ile dekret o nadaniu tych praw nie zawiera żadnych w tym względzie zastrzeżeń.

§ 3. Minister Skarbu może w poszczególnych wypadkach zezwalać osobom fizycznym i prawnym, nie posiadającym praw banku dewizowego, na dokonywanie walutami zagranicznymi operacji, zastrzeżonych wyłącznie bankom dewizowym (§ 2).

§ 4. Bankom dewizowym wolno przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2, ustęp 1) wyłącznie w wypadkach, kiedy przekaz ma na celu:

1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;

2) zapłatę zaliczek za sprowadzane z zagranicy towary;

3) pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, sprowadzanych z zagranicy, oraz cła, uiszczanego w walutach zagranicznych;

4) spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych, łącznie z wypłatą odsetek od tych długów;

5) wypłatę dywidend od akcji, których posiadacze zamieszkują zagranicą, jako też tantjem, przypadających na rzecz osób zamieszkałych zagranicą;

6) zapłatę premji asekuracyjnych i reasekuracyjnych zagranicą;

7) pokrycie kosztów utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest stwierdzony, do równowartości 1.000 złotych miesięcznie na rodzinę;

8) wszelkie inne płatności gospodarcze uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 złotych.

We wszystkich innych wypadkach, wyżej przewidzianych, zlecenie może być wykonane tylko za każdorazowym zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 30 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W wypadkach przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2, ust. 1) z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z przywozu towarów z zagranicy (§ 4, p. 1), bank dewizowy obowiązany jest odebrać od zleciennodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru, oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru Wolnego Miasta Gdańska, winien być przedstawiony jako dowód wtórnik lisu przewozowego, stwierdzający przyjęcie towaru z powyższego obszaru.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane, pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę waluty przekazanej, względnie zdeponowanej lub zapisanej na dobro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank odpisów tych dokumentów (łącznie z poczynionymi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych